

24/05/2020

שר הבריאות, מר יולי יואל אדלשטיין

שר האוצר, מר ישראל כץ

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים אלה נפרש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

מה היה יום העבודה הכי ארוך שלכם אי פעם? 12 שעות? 14 שעות? נסו לדמיין שהייתם צריכים להמשיך לעבוד עוד 12 שעות נוספות אחרי זה, כשהיי אדם תלויים בכם. משמרות של 26 שעות הן אכזריות ומסוכנות, גם לצוות הרפואי וגם למטופלים. ר' מספרת לנו איך זה נראה מהצד שלה, וכל מילה נוספת מיותרת.

"היום התחיל דווקא רגוע, היינו הרבה מתמחים ומעט מטופלים, וביקשתי את רשות החברים במחלקה לנצל את היום ללמידה והכנת הרצאה שהייתי אמורה להעביר יום למחרת."

16:00 תחילת תורנות.

במחלקה שתי קבלות שממתינות להיבדק. הראשונה הועברה מהמיון כמשהו די פשוט. אני פותחת את תיק המיון להציץ במעבדה ומגלה אחרת: ממצאים מעבדתיים שדורשים דיון מעמיק וביצוע אבחנה מבדלת שמשנה לחלוטין את הטיפול. מזל שהגיעה ראשונה, כי לא הייתי מסוגלת לעשות את האבחנה המבדלת לו הייתה מגיעה בארבע לפנות בוקר.

האדון השני הגיע אלקטיבית, כלומר בצורה מתוכננת, לבדיקה שתוכננה לו לבוקר למחרת. אלו קבלות שאתה מנסה להם את הרגליים. זו קבלה לכל דבר ועניין, נחשבת לך בסבב, אבל העבודה מעטה. אין אבחנה מבדלת, לא צריך לחשוב, וזו הזדמנות לסיים מהר ולנוח. ובכן, חה. מגלה במהרה שהמטופל עם חום כבר שבועיים, אז בדיקה לא תהיה, ולאיתי מגלה שיש לו תת לחץ דם ונשקפת לו סכנת חיים מיידי. הוא לא עבר דרך המיון (ככה זה קבלות אלקטיביות), כך שאת השעות הקרובות אעביר בלשול לו קורונה, לפתוח לו וריד ולהזרים נוזלים בקצב גבוה, לקחת לו בדיקות דם ראשוניות, לשלוח אותו לצילום חזה, להתקשר לזיהומולוג לארגן לו אנטיביוטיקה שמצריכה אישור, להעביר אותו לחדר ניטור מוגבר, לדבר עליו עם טיפול נמרץ. במהלך הלילה אחזור אליו כל שעה לבדוק מה שלומו.

20:00 בזמן שהתעסקתי עם המטופל הקודם מגיעות עוד שלוש קבלות.

אחת בחורה צעירה עם זיהום עור, הסטוריה רפואית מצומצמת. צ"ק צ"ק. השני אדון עם מחלה אוטו-אימונית שבמהלך הטיפול שקיבל הוריד לחץ דם, נלקחו לו בדיקות דם שהיו לא טובות והוחלט לאשפזו.

השלישית אישה עם ממאירות שחלה מתקדמת שפיתחה מחלה זיהומית חריפה שבוע לאחר הטיפול הכימותרפי כי היא מדוכאת חיסון. לשניים האחרונים יש רקע רפואי ארוך יותר מהספר החמישי של הארי פוטר, ולוקח לי קרוב ל-45 דקות רק לסכם אותו.

22:00 סיימתי את השלוש הקודמות.

עוד שתיים מגיעות. בשלב הזה אני מתחילה להרגיש את העייפות מזדחלת. עושה הפסקה ומתיישבת לאכול ולצבור קצת כוחות בחברת הצוות הסייעודי. צוחקות קצת, ממלאות את הבטן בעוגת גבינה טובה, וכל אחת חוזרת למטלותיה- הן לחלוקת התרופות ובדיקת המטופלים, אני לכתובת שתי הקבלות שמחכות לי. האחד הגיע עם המוגלובין 5 למיון ונזקק למנות דם, השני אדון בן 80+ שיש לו חום ולא ברור מאיפה.

את הראשון בודקת צ'ק צ'ק ומחליטה להמשיך לשני כדי שלפחות אראה את המטופלים ואח"כ אוכל לשבת בחדר ולסכם את שניהם.

00:30 עוד לא סיימתי את כל הקבלות מקודם, ועם העייפות שלי כל דבר נקרא שבע פעמים... זה אבסורד מטורף שזהו השלב בתורנות שאת מנסה להגיד לעצמך "רק עוד קצת, רק תסיימי את זו ותלכי לנוח", אבל את פשוט לא מסוגלת.

השורות מתבלבלות, העיניים נעצמות, המוח עובד על אדי דלק, ודווקא כשהכי הגיוני לסיים וללכת לנוח, פשוט אי אפשר להביא את עצמך לסיים. בעודי נאבקת עם השירה מודיעים לי על עוד קבלה בדרך.

01:30 סיימתי קבלה אחת מהקודמות, בינתיים הגיעה הקבלה שהודיעו עליה. אישה בת 55 עם קרוהן רב שנים וממאירות מעי שהגיעה עם תלונות על כאבי בטן איומים. בשלב הזה של הלילה אני עוד מצליחה לגייס אמפטיה, וממש מרחמת עליה למשמע התלונות שלה. מבטיחה לה שנעזור במה שנוכל, ונתייעץ בבוקר עם רופאי הגסטרו. הולכת לכתוב לה את הקבלה.

היא חולה 30 שנים, מה שאומר עשרות מסמכים, והיא מעולם לא אושפזה בפנימית, כך שאין לי מסמך שמסכם לי הכל.

עוברת על עשרות מכתבים ממרפאת הגסטרו כדי לסכם אותה כמו שצריך ולהבין את מהלך העיניים בצורה כרונולוגית. באמצע הדרך המוח שלי אומר לי "פאק דיס ליידי, אני הלכתי לישון". מחליטה לנמנם על השולחן לרבע שעה.

01:45 מתעוררת. הנמנום קצת עזר. הולכת להכין לי קפה. מתיישבת שוב על המסמכים של הגברת. מסיימת. נותנת לה הוראות. מזמינה ייעוץ גסטרו לבוקר למחרת.

02:15 קבלה נוספת במחלקה. גברת קשישה עם דלקת ריאות. הולכת לדבר איתה. היא לא שומעת כלום, לי אין כח לצעוק. מתקתקת שיחה מהירה בכמה דקות וחוזרת לחדר. דחיתי את הכתיבה של המטופל השני עם הבדיקה האלקטיבית עד עכשיו, כי זה פאקינג ארוך. מחליטה להתחיל בדרך מגיעה עוד קבלה של סבא עם חום, כנראה דלקת ריאות. נותנת לו הוראות לנוזלים ואנטיביוטיקה, ממשיכה עם המסמכים של אותו חולה מסובך.

04:15 נרדמתי שוב על השולחן. הפעם ניעורתי בבהלה למשמע אחד האחים שנכנס לחדר לשאול מה שלומי, בפעם השניה או השלישית באותו הלילה. הוא מתנצל אלף פעם שהעיר אותי, ומתחנן שאלך לישון. הוא מבטיח שיעיר אותי, שם תזכורת בטלפון להתקשר אלי. אני משתכנעת, והולכת לחדר לישון. ישנה עם החלוק, עם המשקפיים, עם הנעליים.

אפילו לא טרחת להביא שמיכה או סדין, לא לבזבז אפילו דקה מתוך השלושת רבעי שעה שהוא הבטיח שייתן לי. נרדמת עוד לפני שהראש פוגע במזרון.

04:30 טלפון מהמחלקה.

אחד המטופלים במחלקה נפטר ואני צריכה לבוא לקבוע שעת פטירה.

04:35 חוזרת לישון.

04:45 שוב טלפון. בנו של המטופל שנפטר הגיע למחלקה. יוצאת לדבר איתו.

הוא מתקרב אלי כדי לשמוע יותר טוב, ואני, באיזשהו קטע לא ברור נשענת מעט קדימה ונאחזת בו. הוא חושב שאני מנסה לנחם ואוחז בידי. האמת היא שכמעט נפלתי.

04:50 נשארו עוד עשר דקות לישון.

מניחה את הראש על המזרון. נרדמת.

04:55 טלפון. הקבלה ה-12 באותו הלילה בדרך למחלקה.

מטופל מונשם במצב קריטי. האחות האחראית כמעט מחבוקת אותי דרך הטלפון, מתנצלת, לא יודעת מה להגיד. אני רק אומרת "את פאקינג צוחקת עלי". עוצמת עיניים. האח מתקשר להעיר אותי. בווה במזרון עוד שבע דקות ויוצאת למחלקה.

05:05 מנסה לכתוב את מה שאפשר תוך כדי שממתינה לקבלה הקריטית שתתחם את התורנות הזו.

05:35 הקבלה מגיעה. מנסה לתקשר עם אשתו ברוסית ולהבין את השתלשלות העיניים שהביאה את האדון לבית החולים.

היא מדברת רוסית, ואני מבינה רוסית, אפילו ממש טוב מאז שאני מסתובבת בבתי חולים, אבל משהו מוזר קורה. אתם מכירים את הקטע הזה בסרטים שמישהו הולך להתעלף והוא שומע הכל כזה מרוחק ולא ברור? אני עומדת ומדברת איתה, ותוך כדי המוח שלי כזה "כן..... אני לא מבין מה היא אומרת, אני מתרכז עכשיו בלהשאיר את העפעפיים שלך מורמים, זה פחות או יותר מצריך את כל האנרגיות שנשארו לי אז.... סורי נשמה".

אני קולטת שאני שואלת אותן שאלות שלוש פעמים, חוזרת על עצמי, שוכחת מילים. בסופו של דבר מסכמת את הדברים הכי טוב שאני יכולה בשלב הזה, וממתינה לצוות המחלקה כדי להחליט יחד איך ממשיכים מכאן.

07:45 צוות המחלקה מתחיל להגיע. האחות האחראית ניגשת לחבק אותי ומנחמת אותי. המתמחה הראשון

שמגיע שם לי יד על הכתף, מתנצל שלא יכול היה לעזור ומציע לי קפה.

08:30 מתחילים העברת מחלקה.

זה נגמר. זה פאקינג סוף סוף נגמר. לראשונה בהתמחות הזו אני מסיימת תורנות בדמעות. כבר בכיתי כשמטופלים צעירים או אהובים נפטרו, כשיועץ צרח עלי בטלפון או השפיל אותי, אבל מעולם לא בכיתי בגלל תורנות.

10:00 מסיימים העברה.

בשעה וחצי שלקח לי להעביר 12 מטופלים למתמחים אחת הקבלות מהלילה נפטרה. יוצאת מהמחלקה. עוצרת בארומה וקונה לי משהו לאכול, האוכל הראשונה שלי מאז 10 בערב שלפני. וקפה. חברו הטוב ביותר של המתמחה. איכשהו מצליחה לנסוע הביתה. ואז המחשבות מתחילות לקנן. הפסקתי את התרופה לחולה עם אי ספיקת הכליות? נתתי נוזלים לחולה המיובשת? הזמנתי את כל המעבדות שהיה צריך לחולה עם האנמיה? כתבתי בקבלה שלחולה ההוא הייתה גם הפרעה באחד ממלחי הדם?

11:00 מגיעה הביתה. כואב לי הגב. כואב לי הראש. לא מרגישה את הרגליים.

שוכבת לישון. זו שינה רעה שאני קמה ממנה בארבע לאסוף את הקטנה מהגן. בשש בערב אני חוזרת לישון וישנה עד הבוקר שלמחרת.

יום ראשון תורנות הבאה. לימי ראשון יש יכולת מופלאה להיות זוועתיים, כי זה אחרי סופש. ממש ממש מקווה שמישהו ירחם עלי."

מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו. מסקנות ועדת גרמן משנת 2014 לא מומשו אף הן, עקב פיזור הכנסת והממשלה וקיום הבחירות מוקדם מהצפוי.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם ולהפציר בכם להתגייס למטרה, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המיידי,

צוות "מכתבים לבריאות"